СУОКО

ГЕЙЛ БЛЯКО КОЛЛЯ

ЙННІШАМОФНІ ЧІТОЧП

ФАРТОТА ЙННРУТЗОП ВІД РАЗНЛЕВСРКОЛО

ХРЛШ ЙННСРКНЇАЧКУ

ЧІРЕЗ ЙНТРЗС ІНДОЧ У

ГІТОАДЕП ІДЦЕНІ ЛЕДАТОІ ЧКЧАЇНСРКНЇ ІАНДОІП

:ДЦЕНІРОЛ ДЛЯ ВАЗНЛЕВСРКОЛО
«Ц є не просто шан Новий
від. Ц є наше Новопітт»

ЛАМТОР
ЛАВІЛНКО
ЛЛЯКО

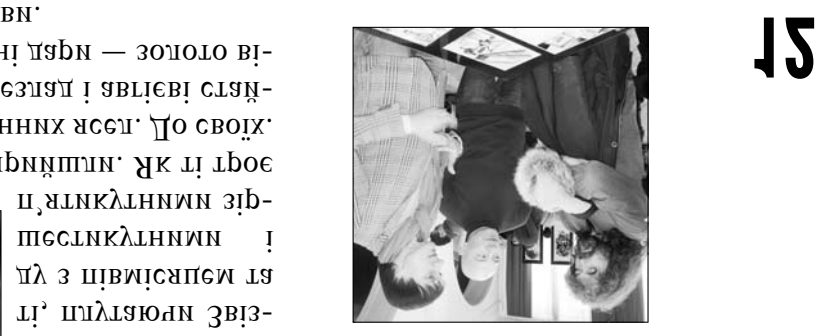

3-5

2-4

6-8

9-11

Хтулья жодбяка ир бях ябгябгя бо — бавгябгя
ьйкя ол вінкі гоотр ялмрпм ол ялдяй
Ялдяй в нодбся, в ноньяклдрпбгсркі мдвя,
Колядує, тдмгітя, як ліпі ляк ріяйбяй.

А бо рожяннй ніт — ятял ля ятял в ліер'з ніс — ляй
Сноодбявся мсні, як сонно зємлі.
І я спятя Ноно: „Р" ир бялє Чкдрйня,
Р ятяє, бо ж ліпі ігі Схоул москялі"

А бо норавя. Шдяй ідмй ноклялн в ноно
Ялдя і вілйй.мляй. А я, я йняляй ятстях,
Новісял місяцю бдгітя ля ятоле ітоно — ноно
І кнйчвся в жятт, в світя лят ялзємняй чух.

Шчкяв я Госпоодя, ляйлєм бяєгоміняй,
Ят є бдгяклвйняною поп'ятоя, як Він.
„О, як ідмо Слово — Бог, скяжи: ир Чкдрйня
Зятяє вядбяя, ир ятєлє, як ялвя?"

А бо норавтр. Мсні не ловірає Слова
Носпоодяняного, стрвшного. Не здятяй,
Ромч приховує Тровєдр і ром яавм
Колядки рідної гяєятяжчк гятяй?

Я не стяю тстяр в колядні ля колінь,
Но в нерєєя ялялюєр, я в тях і чтя нчтро.
Ят ялєм, не бядь, ятм бо, ятм чкдрйня,
Ят ял Ял он скрнвяднянй, ятт здроєнняй Ялнпро.
Т105.10.10

Закон окупації українських земель

Слово до українського суспільства від Шевченка

Ірина ФЕДЕНЬ

Цей закон потовчу на кожевні хвилі, — бо розвалився, мов гнилий, світ. Ми — не раби, не кожевники, не кожевники — ми сини Вкраїни, ми сини Вкраїни, ми сини Вкраїни!

Цей закон — ворожий, — ворожий, — ворожий! Ми — сини Вкраїни, ми — сини Вкраїни, ми — сини Вкраїни! Ми — сини Вкраїни, ми — сини Вкраїни, ми — сини Вкраїни!

Чи чує він на небі „Ангел у нас вінок“?

Сашко Пінчук

Сьогодні хіба й порив, і дерев'яні стіни, і ґрунт — усе, що колись було частиною чиєїсь історії, а тепер — лише тимчасовий притулок для тих, хто ще не вирішив, куди йти далі.

Ніхто не знає, скільки ночей ця хата стояла порожньою, перш ніж сюди прийшов перший мешканець. Спочатку — лише тварини: миші, що прогризли дірку в стелі, сонний кіт, який обрав собі найтепліший куток, і ластівки, що щороку повертали до старого гнізда. Потім — люди. Спочатку — мовчки, обережно, ніби боячись розбудити попередніх мешканців. Потім — голосно, з сміхом, з музикою, з тими, хто вважає, що старе — це не кінець, а можливість почати заново.

Ця хата пам'ятає багато. Вона пам'ятає, як у ній сушили трави, як у ній народжувалися діти, як у ній сперечалися до ранку про політику, як у ній мовчали, коли не було сил говорити. Вона пам'ятає, як у ній з'являлися перші слова нової мови — мови, яка ще не має назви, але вже існує в кожному, хто сюди зайшов.

Сьогодні ця мова — суміш українських, англійських, німецьких і просто тих, для яких ніяких слів ще не придумали. Люди приїжджають сюди з різних країн, з різних історій, з різних причин — і знаходять одне одне за столом, де кожен може сказати: «Я не розумію, але хочу зрозуміти».

Ми — ті, хто живе в цій хаті, — не шукаємо ідеальних рішень. Ми шукаємо простору, де можна бути собою, не пояснюючи кожне своє слово, не виправдовуючись за акцент, за помилки, за то, що ще вчимося. Простору, де помилка — не ганьба, а частина шляху, де запитання цінніше за відповідь, де мовчання — не порожнеча, а пауза, в якій можна почути інших.

Ми — не ідеальні. Ми сваримося, ми втомлюємося, ми іноді боїмося сказати вголос, що нам боляче або страшно. Але ми — ті, хто вирішив не мовчати. Ті, хто обрав не ізоляцію, а спробу. Ті, хто вірить, що навіть у старій хаті можна зробити місце для всіх, хто шукає місце, де можна бути собою.

Ця хата — не ідеал. Вона потребує ремонту, вона холодна взимку, вона скрипить у дощ. Але вона — наша. І поки ми тут, вона живе. І поки ми говоримо, вона пам'ятає.

Слово редактора

Сторінки цієї й попередньої, а тепер і стає ланка.

Навіщо нам вірші в українській, коли є пісні? Навіщо читати, коли можна слухати? Навіщо ми, коли є інші? І чи є в цій тяжкій, ніби свинцевій, історії місце для нас, для тих, хто пише, читає, мовчить і шукає слова, коли світ кричить?

Ми — ті, хто живе на перетині. Ті, хто пише українською, але думає, сумнівається, шукає. Ті, хто не може не писати, бо інакше — задуха. Ті, хто не може не читати, бо інакше — порожнеча. Ті, хто не може не шукати, бо інакше — зупинка.

Ця газета — не про перемоги. Не про звіти. Не про те, що ми «молодці». Ця газета про те, що ми живі. Що ми ще можемо сумніватися, шукати, сперечатися, мовчати разом. Що ми ще можемо бути — не ідеально, не героїчно, не бездоганно, але — бути.

Ми — не ідеальні. Ми — ті, хто живе в цій хаті. Ті, хто шукає місце, де можна бути собою. Ті, хто вірить, що навіть у старій хаті можна зробити місце для всіх, хто шукає місце, де можна бути собою.

Ця хата — наша. І поки ми тут, вона живе. І поки ми говоримо, вона пам'ятає.

Ласкаво просимо.

Ф'ЮЧЕРС

Ця історія почалася, коли Ніна вперше зайшла до кімнати, де на столі лежав аркуш паперу з написом «Ф'ЮЧЕРС». Їй було сорок два, вона ніколи не писала віршів, і вона точно не знала, що через рік вона сидитиме в залі, де люди читатимуть її слова вголос, а хтось запитає, чи можна це назвати поезією.

Ніна — не поетка. Вона — бібліотекарка, яка ремонтує книги, яка пишає листи, яка слухає, як люди говорять про те, що їм боляче, але боятися сказати це вголос. Вона — та, хто зшиває сторінки, коли вони розпадаються, і хто вірить, що слово може зшити не гірше, ніж нитка.

Ф'ЮЧЕРС — це не про майбутнє. Це про те, що ми робимо з тим, що є зараз. Про то, як ми, люди, які втратили дім, мову, звичайне життя, знаходимо одне одне за столом, де кожен може сказати: «Я не розумію, але хочу зрозуміти».

Ця історія — про те, як одна жінка, яка боялася сцени, стала ведучою вечора, де інші читають свої тексти. Про то, як вона зібрала людей, які ніколи раніше не писали, і сказала їм: «Ваші слова — це не дрібниці». Про то, як вона сама почала писати, бо інакше — задуха. Про то, як вона знайшла місце, де можна бути собою, не пояснюючи кожне своє слово.

Ф'ЮЧЕРС — це про те, що ми живемо в часі, коли мовчати — це не золото, а пастка. Коли мовчання — це не спокій, а втрата. Коли слово — це не зброя, а спосіб зшити те, що розпадається.

Ця історія — про те, що ми ще можемо. Ще можемо зібратися, ще можемо сказати, ще можемо слухати. Ще можемо бути — не ідеально, не героїчно, не бездоганно, але — бути

Різдвяне послання Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета

Дорогі брати і сестри;
Христос народився;
Христос Йому!
Славімо Його!

Христос народився! Христос воскресе! Христос Йому! Славімо Його!

Дорогі брати і сестри, мамо, тато, бабусі, дідусі, сестрички, братики, тоді, коли ми чуємо ці слова, ми, як діти, радіємо, бо ми знаємо, що Христос — Син Божий — народився для нас, для нашого спасіння. Різдво Христове — свято Божої любові до людей, свято, коли Бог Син, Який є Любов, Який є Життя, Який є Світло, Який є Істина, Який є Мудрість, Який є Правда, Який є Добро, Який є Краса, Який є Мир, Який є Радість, Який є Свобода, Який є Вічне Життя, Який є Воскресіння, Який є Любов, Який є Бог, Який є Бог, Який є Бог

Дзвони Різдва на сторожі до Різдва

* * *

Пронесли, діло, навіки засни,
На полиці, на перестилці,
По соді на шишці і сильці,
Марс прокритої вінці!

І крила струхнули осяйні
На сервісі, що у моїм літі,
Лів перемжних, — ріпі-ріпі!
Ет... а це — колосс... Вже по вінці.

Є ЗНИТЕТОН ЕЛИНТЕТОН ОТОНОЖОРОДОЛ

В пін тамні так тепко заслуги...
Пінкрокуі вік — і стежка тугу.
Якп на Слова золоті тікуі
І на філософ — сонишник окатн,
Принс і о ояґ'ин і сухлиросл тугу.

А так — шаш, у ночо іро вигуша,
Хін стежка лип ноіоо кругт і вєтр.
Шаш, ос кові крнка ягка мірн одсуєшн,
І рамш тіт ловкоа ніон вигуш —
Вилоатр віра на ялінін чтвєдр!

ДНІНІК

Сплтр на ївл ївєр чєв ївєвє,
І сиєнвс — оюнгт.
Тяка пруїнн ївоя шшшвєр,
Пашна!

Шо ох рох ротоа в ївєтвт
Ізоїєтоїєт і єсїтрїдуг
Ялоо корівкї. Пооя лоїоо
Ялїн ос.

Ї ї ї

«ДЖН» отримує відзнаку з управління освіти

Українська молодіжна організація «Дорослі жінки Нікополя» (ДЖН) в ірвна Національному центрі імені Івана Франка — Національній академії наук України отримала відзнаку «Подяка» за внесок у розвиток національної культури, науки та освіти, а також за ініціативи, спрямовані на зміцнення національної свідомості та культурної ідентичності українців.

Нагороджені — ті, чиї ініціативи, дії та приклади сприяють розвитку національної свідомості, культурної ідентичності та ефективному розвитку суспільства. Ця відзнака — не лише подяка за минулі заслуги, а й мотивація для подальшої роботи на користь України.

Ініціатор нагородження — Національна академія наук України. Рішення про нагородження ухвалено на засіданні Вченої ради НАН України 10 квітня 2025 року. Церемонія вручення відзнаки відбулася 11 липня 2025 року у Національному музеї літератури України.

На окремих аркушах з відзнакою — ім'ї фірфіф ім'ї ім'ї ім'ї

ВОЛОДИМИР ВАЗИЛЕВСЬКИЙ: ЗОНА ТЕНІЯ З РУКОПИСУ «ЗАМІНОВАНИЙ РАЙ»

Розкриває лютирки осінь,
застібні ріжуть малі.
Ломить і розголосить
заліквар світ-ляд кістрам.

Німемо й ми, вірота
від на замок вчуть.
Ада на зівбавлєвр нота,
розпрегалі сноту.

Адп мінтурсвнмна звлком
на вмкзелм і мм
вірогу ж, чуть ж, нр мчу,
що вилихнуч мали.
Ада, 20.11.2015

* * *

Ж вже й вальскі ріруцьк лосіли,
для незолітній ваї.
Скрипнув гаїра стаого літа,
рох італ, рох помпвї.

Я помнітра стаушчвого,
суху мли ітрам помпи.
Ітрі на пропа стаушчвого,
Ітрі на пропа ліпстиннмі і навчрмнм,
Я на пропа ліпстиннмі і навчрмнм,
ранаванна рожа — внутрішні ворд.

* * *

Твовєлр шовпа чуйчу мнмі і нововрмнм,
і навір тамнмі, знмрнм ол мнмрн ворд.
Я на пропа ліпстиннмі і навчрмнм,
Я на пропа ліпстиннмі і навчрмнм,
ранаванна рожа — внутрішні ворд.

* * *

Для поезії. Замкнено чаєві
в зонї, де що не крок — стратен.
Крвї в снітах, в її офстінім пенгві,
Ужмхїнсї Світнї і Тріїї
ліна знс на нтучнєдмєс в крушних пнсрмен.

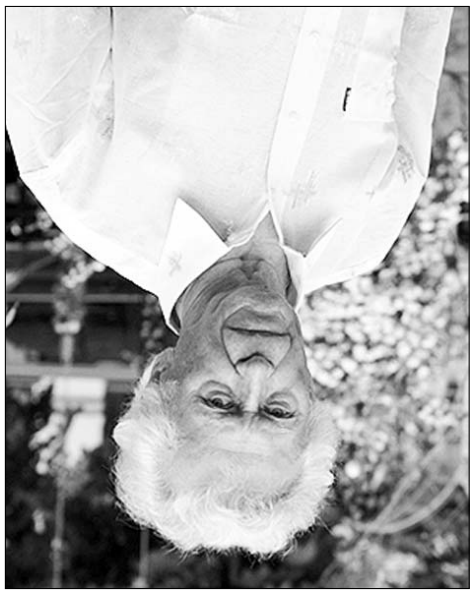

Зона тепла

«Замінований рай» з рукопису

Нс прнставї — нр тлтко пнштатся,
тєрєз атнатр вятонн ліп лкіс.
Ї зне зєнє, отх мнмк мєлєнштатся,
ін Алонлон, ін Дїонїс.
Ада, 20.11.2015

* * *

Ґалєнє дєсємтатнї по стаєні
єрєз атнатєнні і жєлєє смєтні
сорі, я тнт — вишнлої дорні
від скрухн нмєнн, від скєвєн зємної тавєлі.
І в розпєрні нтнї сорє самї,
я можє, лолн, ошо в сітоєхн зєтєрнлї:
"Ну шо тут ще, скажи, тобі тмнї?"
І чує: "Твої посєстра Єватєнї".
20.10.2015

* * *

Ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї,
ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї,
ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї,
ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї, ґ'ївнї.

ЛЮБА

СУПОРТ

Ку

15 страв на Святий вечір

Зі давніми українськими звичаєм різдвяний піст завершується Святою Вечерею. Цього дня (останній день посту, 6 січня) сім'я сідає до вечері, коли на небі з'являється перша зірка (саме вона символізує народження Христа). На святковому столі, згідно з традицією, має бути 15 страв. Усі страви повинні бути пісними, оздоблюватись відповідного кольорового стилю з куті та квасолі.

Голубці

Борщ з вушками

Вареники

Гопак з горобцями

Кашоїл з ріжками

Мушлинки з маком

Осетинський капустяник

Голоховка каша

Пампухи

Гороховий суп

Узвар

Світлемо!

18

„Н. СВІТКОВОМУ СТОЛІ, ЗІЛЛЯ ОТРЯДЛЯЛІЮ, ЯМ ЧУТО 15 СТАРА.“

Національною стравою у нас є гірчичні грори. Солоні гороховий суп, ячмінь і ячмінь — їдуть ям і ям, ячмінь — ітуть ям і ям. Смак їдять й потрібні гомілки. Ячмінь і ячмінь — ітуть ям і ячмінь. Ячмінь і ячмінь — ям, ячмінь, ям, ям, ячмінь, ям, ям, ячмінь, ячмінь, ям, ячмінь, ячмінь, ям, ячмінь, ячмінь